

มาฟังเรื่องเล่าดีๆ จากพ่อ.....คนขี้เกียจ กะ คนขยัน

นำเสนอเมื่อ : 27 พ.ย. 2552

เรื่องเล่าจากพ่อ

เมื่อก่อนตอนที่เป็นเด็กตัวน้อย.....ต้องคอยฟังนิทานก่อนนอน

มักจะรบเร้าให้พ่อเล่านิทานให้ฟังเสมอ พ่อบอกว่าเรื่องนี้ ปู่เล่าให้พ่อฟัง

พ่อเลยเล่าให้ Summertime ฟัง.....

เรื่องนี้มีชื่อว่า คนขี้เกียจ กะ คนขยัน

กาลครั้งหนึ่งเมื่อบ่ายของเช้าวันนี้

มีชายสองสหายเป็นเพื่อนรักกัน แต่ทั้งสองมีนิสัยแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

คนแรกมีนิสัย ข่างสังเกด อยากรู้อยากเห็น ขยันและอดทน

ส่วนคนที่สอง เกียจคร้าน ซอนนอน นอนได้ทั้งวัน วันๆหนึ่งไม่ทำอะไรเอาแต่นอน

ทั้งสองกำพรว้า เลยอยู่ด้วยกันเป็นเพื่อนรักกันมาก

คนขี้เกียจ ปล่อยให้เพื่อนหาเลี้ยงตัวเอง ไม่ช่วยเหลือเพื่อนแม้แต่น้อย

จนมาวันหนึ่ง ทั้งสองจึงชวนกันไปแสวงหาโชค ในแดนไกล.....

เดินทางกลางทะเลทราย.....ทันได้นั้น สองสหายก็เดินไปเจอกับ
กระสอบข้าวสาร(ไม่รู้ใครทำหลนไว้)

ชายคนแรกจึงเข้าไปแบกเอากระสอบข้าวสาร โดยชวนให้เพื่อนช่วยแบกด้วย

แรกๆชายขี้เกียจไม่ยอมแบก ....ชายคนแรกจึงว่า เรามาแสวงโชคกัน..

ดีกว่าไม่ได้อะไรเลยนะ เอาไปเถอะ เพื่อจะได้ใช้ประทังชีวิต

คนขี้เกียจ ....ไม่ว่าอะไร ...จึงเข้าไปแบกด้วย.....ตกลงได้ข้าวคนละกระสอบ

เดินทางไปสักพัก ไปเจอ กับ โข่งงโต ชายคนที่สองถึงกับตาลุกวาว...

รีบทิ้งกระสอบข้าวสารทันที ชายคนแรกทักท้วงเพื่อน แต่เพื่อนกลับตอบว่า

เฮ้ย...เอ็งแบกไปเถอะกระสอบข้าวสารนะ หนักก็หนัก

ข้าถือโซ่ไปบางส่วนจะดีกว่าเบากว่าอีก.... ชายคนแรกจึงไม่กล่าวอะไรอีก

เดินทางไปได้สักพัก .....เขาทั้งสองได้พบกับทองคำแท่ง
กองโตแต่ไม่เท่าโซ่ที่ชายขี้เกียจเอามา

ทั้งสองไม่รู้ว่า เป็นของมีค่าอะไร .....จากการที่ชายคนแรก เป็นคนชอบใฝ่หาความรู้ใส่ตัว

จึงรู้ว่าต้องเป็นของมีค่าอะไรสักอย่างแน่ๆ
แต่ไม่รู้ว่า เป็นอะไรเท่านั้นเอง....แน่นอนชายขี้เกียจยอมไม่รู้

ชายคนแรกพอเห็นเท่านั้นแหละเขาก็รีบทิ้งกระสอบข้าวสารทันที

ตรงเข้าไปหยิบเอาทองคำ
ใส่ในถุงที่เขาเตรียมมา.....และบอกให้เพื่อนช่วยกันเก็บเอาทองคำ

แต่เพื่อนของเขากลับเห็นว่าชายผู้นี้มีความโลเลเอาแน่นอนไม่ได้

ทนแบกข้าวสารมานาน .....ยังจะมาตะบะแตกกะอีแค่เจ้าก้อนสี่เหลี่ยมๆ

เขาจึงไม่ยอมทิ้งโช้ที่เขาเอามา และไม่ยอมช่วยเพื่อนเก็บทองด้วย

เฮ้ย.....เอ็งนะโง่ ข้าราชการตั้งกระสอบย้งทิ้งได้ .....มาเก็บเอาเจ้าก้อนเหลืองๆไปทำไม

ไม่เห็นจะเยอะเท่าเจ้าสีเงินๆของข้าเลย.....

ชายคนแรกไม่รู้ว่าเพื่อนอย่างไร จึงก้มหน้าก้มตาเก็บเอาทองไป

ทั้งสองเดินทางมานานจนกระทั่งเดินมาถึงตัวเมือง.....

ชายคนแรกจึงนำทองไปขายได้เงินมากมาย

ชายคนที่สองนำโช้ไปขายเช่นกัน แต่แทบจะไม่มีใครรับซื้อ

จนตาแป๊ะแก๊ๆ คนหนึ่งมาสะกิด ว่าจะแลกโช้กับ ขนมแกหรือไม

ชายคนที่สองจนปัญญา โทษตัวเอง ร้องให้ฟุ่มฟาย ชายคนแรกสงสารเพื่อน

จึงบอกเพื่อนว่า ...ข้าก็ไม่รู้ว่ามันเป็นของล้ำค่าขนาดนี้ ส่วนเอ็งก็ไม่รู้ว่ามันเป็นของไร้ค่า

เรื่องแบบนี้มันขึ้นกับดวงชะตาเรา .....แต่เราสองคนไม่ว่าใครจะโชคดีหรือร้าย

เราก็คงยังเป็นเพื่อนกัน เราต้องช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ..ไม่เป็นไรข้าจะไม่ทิ้งเอ็งแน่นอน

ข้าจะแบ่งเงินให้เอ็ง แล้วให้เอ็งเอาไปลงทุนทำมาหากินนะ .....

จากนั้นชายขี้เกียจก็กลายเป็นคนละคนเขาตั้งใจทำงาน ....เมื่อได้เงินมากมาย

เขาจึงนำเงินส่วนที่ได้จากเพื่อนเขา ไปคืน .....

และแล้วมิตรภาพของคน2 คนก็สืบทอดมายังรุ่นลูกรุ่นหลาน.....

.....

พ่อบอกว่า....หากเราเป็นคนขยัน เราก็จะต้องฉลาดด้วย ขยันแบบฉลาดๆ
ไม่ใช่ขยันที่เกียจทิ้งใจ...

เพราะว่าสมัยนี้ ....มันไม่เหมือนกับสมัยของปู่.....ฉะนั้นเราต้องศึกษาหาความรู้ให้มากๆ...

เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ จะได้มีวิชา
มีปัญญา.....แต่เราจะต้องไม่ลืมที่จะเอื้ออาทรแก่มิตรของเรา

เราไม่สามารถอยู่ในสังคมได้เพียงลำพัง...พ่อหันมามองลูก....
อะอ้าวว.....โถ...หลับไปแล้วละ.....zzzzzzzzzz.....zzzzzzzz.....zzzzzz.

ที่มา www.saranair.com/article.php?sid=13721

เพลง... หวังของพ่อแม่
ศิลปิน... สันติภาพ

ขอบคุณเพลงจาก www.naronk.org/uboard/listen.php?id